

Det andet, man så har gjort, er, at man på en række områder har lavet traktatgrundlag, har lavet direktiver osv., som har været stærkt uklare. Det har dog ikke forhindret, at man gang på gang f.eks. har afvist os, når vi sagde, at konsekvensen af det indre marked og konsekvensen af, at man ikke langt mere konkret sikrede mulighederne for faglig konflikt, overenskomstretigheder og den slags, var, at man så i det lange løb ville risikere, at der ville blive sået tvivl om et system, som var baseret på konflikter og aftaler som det arbejdsmarkedssystem, vi har i Danmark. Det afviste man jo fuldstændig: Det var helt utænkeligt, det ville aldrig ske. Og vi var fantaster, når vi kom med den slags påstande, for grundlaget var nemlig fuldstændig sikkert og klart. Når det så gik anderledes, er det, fordi grundlaget var uklart. Jeg er meget enig i, at det er den måde, man har håndteret det på.

Det er jo bare sådan, at hvis det er politikerens ansvar, at vi står i den situation, at man har givet EF-Domstolen omfattende magtbeføjelser til også at træffe beslutninger, som er politiske, og man samtidig har lavet et grundlag, der på en række områder er så uklart, at det giver EF-Domstolen yderligere muligheder, så er det vel også politikerne, som skal løse det her problem, og som skal ændre det grundlag, som gør, at EF-Domstolen har meget vidtgående muligheder for at træffe afgørelser. Det var nok også derfor, at der var flere partier, der på forskellige tidspunkter gav udtryk for, at de syntes, man skulle prøve at se på EF-Domstolens traktatmæssige muligheder. Da vi så nærmede os afslutningen på forhandlingerne om Lissabontraktaten, holdt alle jupartierne naturligvis op med at føre seriøse, kritiske debatter om EU's traktatmæssige grundlag, for der handlede det jo kun om atter en gang at få et ja, og derfor kunne vi ikke snakke om det mere, selv om det vel må være rigtigt, at det vel bør ændres, hvis det er sådan, at man på det traktatmæssige grundlag har givet EF-Domstolen nogle beføjelser, som man synes er forkerte.

Det skal ingen hemmelighed være, at Enhedslisten gang på gang har rejst kritik af det demokratiske problem, vi synes der er, nemlig at EF-Domstolen i dag i realitetens verden træffer politiske afgørelser. Det er jo et politisk-demokratiske problem, uanset om de træffer rigtige eller forkerte beslutninger. Det er jo ikke sådan, at udemokratiske metoder bliver mere demokratiske, fordi man opnår et godt resultat set ud fra det, man gerne vil. Derfor er det selvfølgelig vores

synspunkt, at det, der ligger i Dansk Folkepartis forslag på det her område, er rigtigt og fornuftigt.

Vi vil da også sige, at vi sådan set også er helt enige i, at hvis der skal træffes beslutninger om, at EU skal have beføjelser på nye områder, og at EU's beføjelser skal ændres og korrigeres, skal det ske på et præcist og klart grundlag, så vi ved, hvad det er, der politisk er besluttet, og ikke bagefter overlader det til ikkevalgte grupper og personer at træffe afgørelserne om indholdet.

Så Enhedslisten er positive over for her forslag, og jeg vil gerne sige, at det, vi er særlig glade for, er, at hr. Morten Messerschmidt og Dansk Folkeparti den her gang har fokuseret på den principielle problemstilling og ikke på, at der er den ene eller anden dom, man af den ene eller anden grund ikke bryder sig om.

Kl. 14:42

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Hr. Morten Messerschmidt som ordfører for forslagsstillerne.

Kl. 14:42

(Ordfører for forslagsstillerne)

Morten Messerschmidt (DF):

Tak, formand. Tak for de bemærkninger, som forskellige ordførere har valgt at knytte til det her forslag. Egentlig står jeg med en fornemmelse af, at der er mange, tror jeg, ude blandt dem, som eventuelt måtte have fulgt debatten, der tror, at det her er sådan et eller andet inferiørt anliggende, at det her er sådan en lille del af det europæiske samarbejde.

Jeg føler en trang til at præcisere, at det her helt grundlæggende handler om, hvem vi ønsker skal have den afgørende indflydelse på vores lands og på Europas fremtid. Vil vi, at det skal være befolkningen igennem deres folkevalgte, som har indflydelsen på, i hvilken retning EU skal bevæge sig, i hvilken retning Danmark skal bevæge sig, eller skal det være dommere – som nok kan være dygtige og have de bedste hensigter osv., men som dog har den væsentlige mangel ikke at være folkets repræsentanter – som skal afgøre udviklingen?

Der må jeg bare sige, at vi i Dansk Folkeparti har den klare opfattelse, at når det kommer til politiske spørgsmål som Danmarks udlændingepolitik, vores arbejdsmarkedsforhold, vores straffeforhold og en lang række andre ting, der er så nært knyttet til det enkelte land, nært knyttet til velfærdssamfundet og til retsstaten, duer det ikke i et demokratisk samfund, at man lader